

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«Ο ΣΚΥΛΟΣ ΠΟΥ ΚΑΠΝΙΖΕΙ»

Εδώ και δύο εβδομάδες πιστεύω πώς ο Χαράλαμπος Γιάννου γράφει καλά. Βασίζω τη γνώμη μου σε δύο δικά του έργα, στην «Πείνα», που σε μορφή θεατρικού αναλογίου παρουσιάστηκε στο πλαίσιο του φετινού PLAYON, και στον «Σκύλο που καπνίζει», γέννημα του περσινού PLAY και φρέσκια παραγωγή του ΘΟΚ. Τους συντελεστές του αναλογίου και της παράστασης προβληματίσε το θεατρικό είδος στο οποίο γράφει ο Χαράλαμπος Γιάννου. Δεν πρόκειται, βέβαια, για θεωρητική κατάταξη των κειμένων του σε ορισμένο genre, αλλά για πρακτικά θέματα, όπως η επιλογή της αισθη-

τικής, του ύφους, του υποκριτικού τρόπου, καθώς όλα αυτά πηγάζουν από τη διάγνωση του είδους. Θέατρο παραλόγου; Ψυχολογικό θρίλερ; Οικογενειακό δράμα; Μαύρη κωμωδία; Κι αν είναι... όλα μαζί; Τότε πώς παίζεται; Στην παράσταση του «Σκύλου που καπνίζει» στην Αποθήκη του ΘΟΚ σε σκηνοθεσία του Σώτου Σταυράκη προσπαθούσα να διαχωρίσω το άκουσμα από το θέαμα, για να σχηματίσω άποψη για τα ειδοποιά χαρακτηριστικά του κειμένου. Συμπεραίνω ότι ο Χαράλαμπος Γιάννου, ως άνθρωπος με παράδοξο τρόπο σκέψης και με χιούμορ, φτιάχνει το θέατρό του από γλωσσικά, μυθικά και θεατρικά στερεότυπα. Το κλισέ «κάθε οικογένεια έχει σκελετό στην ντουλάπα» αποκτά κυριολεξία στην παράσταση. Το κλισέ «το κάπνισμα σκοτώνει» φιγουράρει στην πλοκή του «Σκύλου». Ο πατέρας διώχνει τον πρωτότοκό του «σαν σκυλί» από το σπίτι και αυτός μεταμορφώνεται σε «σκύλο που καπνίζει». Ο «άσωτος γιος» επιστρέφει, αλλά αντί μόσχου μαγειρεύεται ο ίδιος. Τα μέλη της οικογένειας «τρώγονται μεταξύ τους σαν σκυλιά» και ο Γιάννου τους χαρίζει αυτή τη δεύτερη υπόσταση. «Ο Κρόνος τρώει τα παιδιά του» και ο πατέρας Μαξ το ίδιο. Η έκφραση «σαν να μην είμαι εδώ» γεννά θεατρικά παιχνίδια. Αμ «ο εισβολέας απ' έξω που χαλάει την οικογενειακή γιορτή;» (Από το «Ο επιθεωρητής έρχεται» μέχρι Πίντερ). Αμ το «μήπως είμαι εγώ αυτός που πέθανε;» ως θριλερικό στερεότυπο; Τη θεματολογία του ο Γιάννου την επιλέγει με τόλμη και η ψυχογραφική του ικανότητα εντυπωσιάζει, όμως κατ' εμένα το καινούριο που φέρνει στην κυπριακή σκηνή είναι η παραδοξολογία της σκέψης του και το σκότος του χιούμορ του. Η σκηνοθεσία του Σώτου Σταυράκη ψηλαφούσε το κείμενο και οι ηθοποιοί δοκίμαζαν τους χαρακτήρες και τους διαλόγους ως καινούρια ρούχα. Και αυτό ήταν ενδιαφέρον.